

Estat de mobilització permanent

Escriure aquestes ratlles poques hores després de la concentració de Perpinyà, fa necessària una mínima capacitat d'abstreure's de tota una onada de sensacions, d'emocions, de sentiments que hi vam viure tant a nivell individual com de forma col·lectiva. I, tanmateix, hem de fer-ho possible, perquè hem de preparar l'assalt final, i ho hem de fer tenint ben present tota l'experiència acumulada en els darrers anys, i ben particularment, els nostres encerts i allò que, diguem-ho en clau pedagògica, necessita millorar.

Per això cal començar pel més rellevant. Ahir va quedar ben clar qui és, sense cap mena de dubte i a anys llum de qualsevol altre, qui és el líder de la Independència Catalana, qui és el seu President, el seu capdavanter. No hi ha res, ni ningú que li faci ombra. I això malgrat que, probablement, ell mateix no ho consideri així. Però ha arribat el moment, definitiu, que assumeixi la seva responsabilitat i exerceixi, sense dubtes i vacil·lacions, aquest rol. El President Puigdemont ha d'acceptar aquest lideratge i assumir-ne les conseqüències. Ha de marcar la línia, pronunciar els mots d'ordre, triar el seu equip, la seva llista i els seus col·laboradors immediats. I cal que tothom, tant els implicats com el darrer dels activistes obeeixi i l'ajudi a la victòria.

Des de Reagrupament no consentirem que ningú li posi condicions, ni una pistola al pit, prenent condicionar-lo en res. Li donem tota la confiança, perquè estem segurs i segures, que no ens fallarà, com no ho ha fet en els darrers temps, i si ho ha fet, ja n'ha reconegut l'error en totes les ocasions que ha tingut.

I ara, savis com bé ens hem fet, en la repressió espanyola, el poble català s'ha de continuar mobilitzant, i no ens hem de conformar en delegar la lluita a una

comissió fantasmagòrica que té menys futur que un xupa-xups a la porta d'una escola.

Com va afirmar taxativament el President a Perpinyà, cal posar-nos en un estat de mobilització permanent, sense pors i sense complexos. Tornar a derrotar, per enèsima vegada, els espanyols a les urnes, és el nostre objectiu. Però aquest cop ho hem de fer sense deixar cap dubte de quina és la veu hegemònica, sense deixar cap possibilitat a cap tripartit espanyol, i com a molt a un acord independentista tot el generós que es vulgui, però on quedi clar qui té la veu cantant i que un govern, encara que sigui de coalició, no és un parlament, i qui mana és el President, i qui no accepti les seves decisions, o plega o és cessat, com es fa arreu del món amb una democràcia consolidada. A veure si actuem amb normalitat i seny.

Dit això, una altra de les idees força del discurs del President a Perpinyà, va ser el de llançar-se a controlar, efectivament, el territori. I per fer-ho, cal construir els Consells Locals per la República, organismes populars, al marge de la legislació i l'ordenament espanyol, i coordinats des del Consell per la República. A hores d'ara, d'aquests Consells Locals, ja n'hi ha més d'un centenar, però en calen, òbviament, molts més.

Des de Reagrupament fem una crida a multiplicar-los. Cal que els municipis i fins i tot els districtes de les grans ciutats tinguin aquests organismes republicans constituïts quant abans millors, que hauran d'entrar en acció quan Espanya intenti anul·lar els governs locals quan aquests se sumin a la desconexió envers la legalitat espanyola. Com veieu, molta feina a fer, però Perpinyà marca un abans i un després en el camí cap a la victòria!

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

Clara Ponsatí a Perpinyà

per Josep Felip

PÀGINA 2

"No em canviïs la llengua"

per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

Seguim dempeus

per Teresa Casals

PÀGINA 4

Decebut amb Perpinyà

per Albert Aragonès

PÀGINA 5

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

Clara Ponsatí a Perpinyà

Clara Ponsatí ho va deixar clar i entenedor el diumenge vint i nou de febrer a Perpinyà..., l'estat espanyol, l'estat espectral, l'estat Nàsgul que ens governa amb la por i la força no cedirà mai.

Clara Ponsatí en nou minuts ho va deixar molt clar: “...mentre hi hagi independentistes hi haurà repressió, exili i presó..., ha passat sempre..., per això és una enganyifa contraposar diàleg a la independència, la història de Catalunya no es repeteix per casualitat, la història es repeteix perquè no som lliures..., De res no serveix ajornar la independència, de res no serveix cercar el nostre lloc dins l'estat espanyol, a l'estat espanyol mai hi tindrem lloc si hem de ser catalans..., no ens faran lliures les renunciacions, no ens faran lliures les pors, no ens faran lliures les promeses de diàleg dels mateixos que mai compleixen cap promesa..., ens varem plantar davant les porres malgrat tenir en contra tota la força d'un estat malparit..., només ens teníem a nosaltres mateixos, el primer d'octubre varem ser lliures i varem aprendre com fer-ho per conquerir la llibertat... encara tenim forces i encara tenim esperança, és a les nostres mans... No ens deixem entabanar per fotografies de taules i diàlegs d'enganyifa que només busquen fer guanyar temps a Pedro Sanchez, ens hem de preparar, ens cal preparar el proper embat per la ruptura, per a deslliurar-nos de l'estat espanyol, des de les institucions i des del carrer i nosaltres els representants electes hem d'estar a les vostres

ordres...”

Si a algú encara no li ha quedat clar el full de ruta que torni escoltar Clara Ponsatí...; si el que volem és autoenganyar-nos i pensar que l'estat espanyol autoritzarà un referèndum d'autodeterminació i sobretot que acatarà les ordres que dicti el poble en aquest referèndum és que necessita algun tipus de medicació. El que cal aclarir per part d'aquests representants públics que s'assenten a la recent inaugurada taula de negociació (rendició) és si renunciaran a la independència. Jo personalment penso que en aquesta taula de diàleg això no passarà mentre el primer representant de la part catalana sigui el Molt Honorable Quim Torra, ja me perdonareu i me direu desconfiat, però de tots els altres que hi són presents no me'n fio.

El MHP Puigdemont en el mateix acte va demanar que ens preparem, donant tot el protagonisme al Consell per la República i en particular als Consells locals per la República. El mateix Consell serà qui dicti el procedir per conquerir la Independència, treient protagonisme als

partits i fins i tot a les mateixes institucions que s'hauran de limitar al govern del dia a dia. Tots els que van parlar a Perpinyà van apostar per una nova ruptura, aquesta vegada amb voluntat definitiva d'èxit. Una nova ruptura que haurà d'arribar el dia que aquesta taula de negociació fracassi. Que quedi clar, jo no vull que la taula fracassi, ja m'agradaria que poguéssim arribar a un acord com van arribar Anglaterra i Escòcia..., que poguéssim optar a la independència de forma pacífica, respectuosa, acordada...etc, però no serà així tal com va dir la Clara Ponsatí, tal com ens ha ensenyat la història.

Les eleccions autonòmiques a les que novament haurem d'acudir haurien de ser aquelles on tots els independentistes anéssim junts, en una sola llista, una llista encapçalada per un/a patriota, no per un polític/a..., una patriota com la Clara Ponsatí. Quin independentista de veritat s'hi podria negar?

Josep Felip

"No em canviïs la llengua"

Vic és una ciutat, capital de comarca, amb 47.500 habitants. Durant aquest mil·lenni, la seva població ha anat creixent d'uns 850 habitants per any. La previsió és que l'any 2023 passem dels 50.000 vigatans i vigatanes. I aquest creixement no es deu pas als naixements dels nous ciutadans, sinó a la immigració que va arribant. Hem passat d'una taxa d'estrangeria de 5'7 % del 2000, al 27'58 % al 2019. Aquest percentatge és un dels més alts del país. El Marroc, Ghana, l'Índia, i l'Equador són el principal origen de la població estrangera, representen el 26%, el 17%, el 13% i el 6% respectivament

Les polítiques que es planegen des de l'Ajuntament, evidentment tenen ben present aquest creixement. Ja sigui amb el Pla de Treball als Barris (que ens permet contractar dinamitzadors de carrers), amb el POUM (recentment aprovat) o bé, amb les polítiques socials i d'habitatge, que contempen les singularitats d'aquesta situació. Com passa a la majoria de ciutats del món, aquest augment de població nouvinguda, es va establir a uns barris concrets de la ciutat.

A principis d'aquest segle, es va engegar un pla que pretenia homogeneïtzar l'escolarització dels alumnes a totes les escoles públiques i concertades de la ciutat. Era el conegut com el "model Vic d'Educació". Aquest pla està adreçat als infants de 0 a 18 anys i pretén donar resposta educativa a tot l'alumnat tenint especial cura d'aquells sectors més desfavorits, buscant la implicació de tots els agents educatius del territori. L'actual Alcaldessa Anna Erra, va estar-ne la impulsora durant molts anys. Al 2011 ja rebia (juntament amb l'Alcalde Josep M. D'Abadal), una delegació política i educativa

provinent de Boston per tal de conèixer de primera mà i analitzar com funcionava aquest Pla. Aquest "Model Vic" es va presentar com a material d'estudi en diferents congressos universitaris als Estats Units. Amb el temps, aquest pla ha anat millorant incorporant, per exemple, accions encarades a fomentar l'excel·lència educativa.

Tot aquest preàmbul em serveix posar en context a l'Alcaldessa i Diputada Anna Erra. Jo penso, igual que ella, que la població nouvinguda és una riquesa i una oportunitat. Les polítiques que hem estat aplicant des del principi, són molt concretes i van dirigides a assegurar la cohesió social i la convivència, van aprofitant la interculturalitat existent amb l'objectiu d'afavorir el benestar i millorar les condicions de vida dels vigatans i les vigatanes. A Vic, els polítics i l'administració, ja estem avesats a treballar amb aquesta complexitat i tots junts, ara, anem en aquesta direcció. I l'Alcaldessa va al davant. No en va, una de les victòries que hem assolit en l'actual mandat és esborrar del Consistori, partits com Plataforma de Catalunya que, temps enrere havia arribat a

gaudir de 5 regidors, i que tenien una concepció radicalment oposada en com s'havien d'enfocar aquestes "dificultats".

Per tant, jo puc assegurar-vos que entenc perfectament el llenguatge de l'Alcaldessa i el contingut de les seves paraules quan demana a la ciutadania eviti la pràctica de parlar en castellà a qualsevol que vegin amb un "aspecte de nouvingut", seguint la campanya de "No em canviïs de llengua". Aquesta campanya intenta evitar aquesta actitud clarament no integradora. I que la fosca caverna espanyola aprofiti per a titllar-la, a l'Alcaldessa, de xenòfoba, és demagogia rastrera. A Vic, tots sabem que el català és una de les eines que inclouen més als nouvinguts, la que els hi generarà més oportunitats (en tots els sentits), sobretot quan tots tenim cada vegada més clar que aquestes vigatanes i vigatans nouvinguts, no estan de pas a aquesta terra, que han vingut ... per a quedar-s'hi.

Josep Ramon Soldevila

Seguim dempeus

L'acte de Perpinyà, a part de l'orgia de sensacions i l'expressió de sentiments que va representar, ens ha de permetre continuar amb més força que mai el camí que hem emprès cap a la llibertat. Tal vegada perquè des de fa anys som capaços de fer manifestacions multitudinàries, marxes quilomètriques, formar part de tsunamis imprevistos, fer sortir paperetes i urnes de sota de les pedres i moltes coses més, no som capaços de calibrar la importància de mobilitzar dues centes mil persones, que dediquen un dissabte a passar una sèrie d'incomoditats per anar a la Catalunya Nord a acompanyar el nostre president a l'exili i als consellers Comín i Ponsatí.

Ho hem tornat a fer. Seguim tossudament alçats i hem tornat a dir a l'estat que el nostre objectiu d'aconseguir poder decidir el nostre futur com a nació segueix intacte. Que no ens sentim lligats a un estat que no ens respecta, que ens empresona, que no juga net, que ens vol agenollats, que davant de les immenses irregularitats, que són de domini públic i que ens perjudiquen, callen i miren cap a una altra banda.

Els diaris, les televisions i molts polítics consideren el president Puigdemont un «fugado de la justícia» doncs ja veuen, dos cents mil catalans es van desplaçar a la Catalunya del Nord

per aclamar-lo com el seu president. I molts més que no hi van poder ser també consideren que és el líder de l'independentisme. I el MH president Torra, també hi era. Dos homes i un destí. L'un a l'exili i l'altre inhabilitat. Inhabilitat amb el vot d'un senyor que cobra del partit de la «bronca», del mal fer, que avergonyeix el parlamentarisme.

Ara a l'estat espanyol hi ha un govern dit d'esquerres i és obligat preguntar-los, què pensen fer davant d'una situació irregular d'aquestes dimensions? Perquè aquest cas també arribarà a Europa que, lentament, va sentenciant una vegada i altra en contra de les sentències dels tribunals espanyols. En un estat de dret és imprescindible que els ciutadans puguin creure en la imparcialitat

de la justícia. La democràcia es practica exercint-la i, com s'ha demostrat moltes vegades al llarg de la història, la veritat s'acaba imposant. Seria molt, molt gratificant veure com tots aquells i aquelles que han mentit, que han prevaricat, que han imposat penes injustes a persones honorables acaben pagant pel que han fet.

El president Puigdemont ens recomana que estem preparats. Ho estem president. Segurament ha tingut ocasió d'escoltar aquest dissabte que nosaltres no afluixem. Que les nostres conviccions es mantenen intactes. Que estem convençuts que tot està per fer i tot és possible.

Teresa Casals

Decebut amb Perpinyà

No he pogut anar a Perpinyà per qüestions familiars. Estava seguint l'acte per el 3/24 però a 2/4 de 3, a l'hora del TN, TV3 ha decidit que era més important parlar d'altres coses.

Aleshores l'he seguit per Vilaweb, en directe. Dels parlaments no m'ha decebut gens la Clara Ponsatí. És la única, en la meua opinió, que diu les coses tal com jo les penso. En Toni Comin correcte. Però el que m'ha decebut bastant ha estat el parlament del President Puigdemont. Molt breu, al meu parer, per tota la gent que ha matinat i ha estat hores per arribar a escoltar-lo. I decebut per el que ha dit i per el que no ha dit.

M'esperava una

proposta concreta de cara a les properes eleccions autonòmiques. Una proposta en la línia de Reagrupament, un partit, la Crida, amb un únic objectiu, la Independència. Crec que no soc l'únic, després de veure les reaccions de la xarxa, que pensa així.

Per mi cal que algú prengui el timó de la Independència i el prengui ja. No volem esperar més. No volem un camí que serà llarg, tal com ha dit. Volem i, això és el més greu per mi, podem fer-ho ja. La gent està preparada i, si cal, mobilitzada. Necessitem a algú que tiri del carro i ho digui obertament. Aquest que ho faci guanyarà les eleccions de carrer i podrà proclamar

la Independència amb els resultats a la mà. Com deien els avis savis, tenim pressa, tenim molta pressa i ho volem ja! Catalunya ho necessita. No podem seguir així, lluitant contra un estat gaire temps més. Cal fer un pas endavant, i, tal com deia en Carretero en els actes de campanya, hi ha un moment en que la corda, de tant tibar, s'ha de trencar i no podem esperar més que aquest moment arribi.

A les properes eleccions autonòmiques votaré al partit que em prometi que si guanya, proclamarà la Independència. Prou perdre el temps!

Albert Aragonès

"He pelat el préssec, mossèn!" Centenari de Josep M. Ballarín

Josep M. Ballarín i Agustí Mariner
Dues sacsegades: el Big Band i el Document Q, Barcelona: Claret, 2015.

Vet aquí que una quieta tarda d'agost a Gósol, amb la Núria, la Imma i la Rut, vam anar a veure mossèn Ballarín a casa seva (entre parèntesis, les tardes d'agost a Gósol són molt agradables perquè no hi ha fa gens de xafogor i conviden a la conversa llarga i reposada). En aquella època, el mossèn sortia poc, però li agradava fer tertúlia amb la gent, que el vinguessin a veure i xerrar. De fet, qui xerrava més era ell mateix i la veritat és que valia molt la pena perquè aquest home va mantenir una clarividència remarcable fins als seus últims dies. De la mà de l'Emília Serra, el mossèn ens convidava a cafè, sucs de fruita i galetes, encara que nosaltres ja li portàvem alguna coca comprada al magnífic estanc de cal Castellana, on la mestressa, la imprescindible Clara, ja coneixia bé els seus gustos. En un moment de la conversa, em va mirar i demana a l'Emília que li faci arribar un exemplar d'un llibre, el darrer que ell havia publicat. Amb el llibre al davant i un retolador negre a la mà, m'hi estampa una dedicatòria on, després del meu nom, hi escriu amb un traç tremolós però identificable: "Pela aquest préssec!" I em dona el llibre.

Faig aquesta introducció perquè, altrament, el lector no entendria que jo triés ara aquest llibre per commemorar els 100 anys del naixement de Josep M. Ballarín. Segurament, hom esperaria que parlés de l'exitós *Mossèn Tronxo* o de *Paràbola del retorn*, llibres més acreditats en la trajectòria d'escriptor del nostre mossèn. En canvi, aquest és un llibre escrit

a quatre mans, conjuntament amb Agustí Mariner (en el cas de Ballarín, les mans eren les de l'Emília, una persona decisiva, a qui caldria homenatjar com cal en aquest centenari). Mariner escriu una mena de cartes adreçades a Ballarín, on repassa temes essencials sobre el començament del món, l'eternitat, l'existència humana, l'anomenat Document Q com a possible font d'alguns evangelis, i altres assumptes lligats a la religió. Ho fa amb gràcia i rigor, contrapuntat per uns comentaris del mossèn, de manera que el llibre esdevé un diàleg entre els dos autors, de gran alçada intel·lectual i humana, i alhora amb molta amenitat. En el cas de Ballarín, l'amenitat arriba a la comicitat, com ara quan explica què és el Document Q, vinculat a un poblet menut de Síria on encara parlen arameu, on "han caigut en el vici d'esparracar els textos grecs girant-los pel dret i pel revés, fins que queden en calçotets... Els han aplegat, els han reunit en un sol text i resulta que hi surt el moll de l'os dels evangelis, que naturalment havia de ser arameu, l'idioma de Jesús." (p. 89)

Per la seva banda, tot i que Mariner fa una tasca més feixuga perquè ha de bregar amb la mecànica quàntica o les cartes de Sant Pau, és un home carregat de sentit comú:

"Sóc conscient que és arriscat confiar el desenvolupament d'una ciència difícil i imprevisible com és la teologia a la gent. Però em fio més de la gent que dels teòlegs o dels cardenals; a la gent no l'enganyaran tan fàcilment en qüestions decisives." (p. 70)

De fet, és sorprenent però, a mesura que hom va llegint-los, els textos Ballarín i Mariner s'acaben assemblant els uns als altres. Tots dos coincideixen sovint no tan sols en el fons, sinó també en una mirada més propera al franciscanisme que no pas a

grans elucubracions dogmàtiques. Fins i tot, en alguns moments el llibre m'ha fet pensar en els cursos del professor Sebastià Serrano, que començava a explicar Teoria de la Comunicació parlant del *Big Band*.

I parlant de connexions entre autors, és curiós que el pensament de mossèn Ballarín té alguna cosa de la visió pragmàtica, materialista, aferrada a les coses tangibles de Josep Pla. Estic convençut que el mossèn subscriuria i hauria pogut escriure una de les meves citacions preferides de Pla: "Hi ha algunes coses que no semblen d'aquest món: l'escultura grega, un parell de cants de la Divina Comèdia i la pasta *asciutta*". En el cas del mossèn, aquesta actitud sorprèn més, atès que ell era un professional de la "transcendència". Ballarín, com a religiós creient, és un pensador transcendent materialista (disculpeu l'oxímoron) i Pla, un materialista transcendent. Crec que el nexa d'unió entre tots dos se situa en l'arrelament a la terra i a la gent, la mateixa terra i la mateixa gent.

Aquest llibre té de tot: rigor i bona informació sobre temes fonamentals, reflexions religioses molt properes a una ètica humanista per als que vivim al segle XXI, descripcions del paisatge de Gósol, etc. Val la pena llegir-lo i deixar-se endur per la fluïdesa i intensitat dels seus pensaments. Aquesta lectura és com l'Evangelí o la música de Mozart, com diu Mariner: "que aparenta tanta facilitat i, tanmateix, conté tanta profunditat." (p. 91)

En el meu cas, he tingut una motivació addicional, aquest estiu quan torni a anar a Gósol, passaré a veure el mossèn i li podré dir: "Ja he pelat el préssec, mossèn! Moltes gràcies!" Estic segur que ell somriurà i, d'alguna manera, em farà arribar alguna altra fruita que m'ompli d'energia i dolçor.